Udtalelse om Kommissionens forslag til Rådets direktiv om overvågning af og kontrol med kreditinstitutters store engagementer [1]

(91/C 339/10)

Rådet for De europæiske Fællesskaber besluttede den 13. maj 1991 under henvisning til EØF-traktatens artikel 57, stk. 2, at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for industri, handel, håndværk og tjenesteydelser, som udpegede Robert Pelletier til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 10. juli 1991.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på den 289. plenarforsamling, mødet den 25. september 1991 med et flertal af stemmer for, 2 imod og 4 hverken for eller imod, følgende udtalelse.

Den internationale bankverden har gennem flere år arbejdet i et uvejrsklima, hvilket skyldes mange faktorer: udviklingslandenes gældsætning har ført til krise, løsningerne inden for rammerne af Den internationale Valutafonds henstillinger har kostet dyrt for kreditinstitutternes statusopgørelser, der har været krise i det amerikanske banksystem, i det japanske banksystem osv. ... EF, der har stået ganske godt i læ for de store uvejrsudbrud, kan i dag mærke virkningerne af, at afsvækkede kreditinstitutter, der er kontrolleret af tredjelande, har aktiviteter og forpligtelser i store dele af dets territorium.

Under disse omstændigheder er det forståeligt, at de myndigheder, der fører tilsyn med kreditinstitutterne, tilstræber en markant styrkelse af de tilsyns- eller endog varslingsmekanismer, der gør det muligt at forebygge katastrofer.

ØSU forstår og bifalder, at Kommissionen ønsker at bidrage til styrkelsen af forsigtighedsreglerne ved at foreslå et direktiv, der tager sigte på at forebygge de risici, som kreditinstitutter påtager sig gennem engagementer, der svarer til en betydelig del af deres egenkapital. ØSU udtrykker stor tilfredshed med den kvalitet, der præger Kommissionens arbejde på dette indviklede lovgivningsområde.

Da området er så indviklet, og det er meget vanskeligt at overskue alle økonomiske og finansielle konsekvenser af et indgreb, som nødvendigvis i højere grad bygger på statskontrol end på økonomiske faktorer, ser ØSU sig dog nødsaget til at fremsætte en række bemærkninger, som forekommer påkrævede, selv om de fleste af dem er af teknisk karakter.

ØSU ønsker at yde et konstruktivt bidrag, men kan ikke se bort fra, at det også skal genspejle de berørte kredses betænkeligheder ved et regelsæt, som kan have stor indvirkning på dynamikken i hele Fællesskabet.

1. Præsentation af direktivet

1.1. *Direktivets formål*

Direktivforslaget har til formål at supplere allerede foreslåede eller vedtagne EF-forsigtighedsregler om solvensnøgletal, egenkapital, kapitalgrundlag og konsolidering.

Forslaget erstatter Kommissionens henstilling af 22. december 1986 om kreditinstitutters store engagementer [2]; det nødvendige i harmonisering af reglen om risikofordeling er udtrykkeligt anført i Kommissionens hvidbog om gennemførelsen af det indre marked i 1993.

Forslaget har følgende to formål:

— at supplere forsigtighedsreglerne i forbindelse med fri udveksling af tjenesteydelser ved at overvåge og begrænse store engagementer for at opnå en bedre risikofordeling, thi hvis et kreditinstitut i for høj grad har koncentreret sine engagementer om én og samme debitor, og hvis denne ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser, kan dette påvirke kreditinstituttets solvens og undertiden endog true dets eksistens,

— at undgå konkurrenceforvridning mellem kreditinstitutter, så det hindres, at visse kreditinstitutter får konkurrencefordele, fordi de er underlagt mere lempelige regler.

1.2. *Berørte økonomiske aktører*

Direktivet gælder for kreditinstitutter.

[1] EFT nr. C 123 af 9. 5. 1991, s. 18.

[2] EFT nr. C 33 af 4. 2. 1987, s. 10.

1.3. *Foreslåede bestemmelser*

Direktivet skal modvirke, at et kreditinstituts engagementer i alt for høj grad koncentreres på en enkelt kunde eller en enkelt »gruppe af indbyrdes forbundne kunder«, så det forhindres, at kreditinstituttets eksistens trues, hvis en enkelt kunde ikke indfrier sine forpligtelser.

Det påbydes derfor, at der skal ske indberetning til de kompetente myndigheder af alle engagementer, som når op på 10 % eller mere af kreditinstituttets egenkapital, og desuden fastsættes en dobbelt grænse for store engagementer, der defineres som følger:

— en individuel grænse: et kreditinstitut må ikke med en enkelt kunde eller grupper af indbyrdes forbundne kunder indgå engagementer for beløb, der tilsammen overstiger 25 % af kreditinstituttets egenkapital,

— en overordnet grænse: et kreditinstitut må ikke indgå store engagementer for beløb, som tilsammen overstiger 800 % af egenkapitalen.

Direktivet indeholder overgangsforanstaltninger, hvorefter myndighederne kan give et kreditinstitut højst fem år til at bringe de eksisterende engagementer inden for de fastsatte grænser. Har kreditinstituttet på grundlag af en bindende aftale ydet lån med længere løbetid, kan disse dog videreføres indtil deres forfaldstidspunkt. Kreditinstitutter med en kapital på under 5 millioner ECU indrømmes en yderligere frist indtil år 2000.

2. **Generelle bemærkninger**

På baggrund af direktivforslagets målsætning anser ØSU følgende punkter for væsentlige:

2.1. En komité under Den internationale Betalingsbank (BIS) i Basel har udarbejdet en tekst om det foreliggende spørgsmål. Denne tekst er en adfærdskodeks i modsætning til teksten om Cooke-nøgletallet. Der er derfor ikke noget absolut krav om, at teksten skal gennemføres af samtlige Basel-udvalgets medlemsstater; desuden rummer de deri nedfældede bestemmelser en bred margen.

Hvis Kommissionen fastsætter præcise og bindende normer, lægger den yderligere byrder på kreditinstitutterne i EF.

ØSU skal derfor henlede Kommissionens opmærksomhed på den risiko for konkurrenceforvridning mellem kreditinstitutter i EF og tredjelande, som direktivets vedtagelse vil afstedkomme.

Kommissionens direktivforslag er inspireret af Baselkomitéen. Imidlertid er komitéens rapport — uden at det siges udtrykkeligt — henvendt til store kreditinstitutter med international virksomhed. Derimod gælder direktivforslaget for samtlige kreditinstitutter i EF, uanset deres størrelse. Direktivforslaget tager derfor ikke højde for de særlige karakteristika, der kendetegner de kreditinstitutter, der arbejder på regionalt plan eller er af begrænset størrelse, men som alligevel spiller en væsentlig rolle for finansieringen af det lokale erhvervsliv, og navnlig af små og mellemstore virksomheder, idet de påtager sig betydelige risici i forhold til deres egenkapital. Direktivets gennemførelse vil derfor volde denne kategori institutter tilpasningsproblemer, som i yderste konsekvens kan bringe deres eksistens i fare, hvis tilsynsmyndighederne ikke har mulighed for at fastsætte undtagelser og forlænge tilpasningsfristen.

2.2. Det foreliggende direktivforslag er en logisk følge af andre direktiver (solvensnøgletal, egenkapital, kapitalgrundlag og konsolidering).

Det foreliggende direktivforslag indeholder imidlertid intet om vægtninger af risikoen i forbindelse med solvensnøgletal.

Der bør tilstræbes konsekvens mellem disse forskellige lovtekster:

— dels for at sikre, at de foreslåede forsigtighedsregler vedbliver at være metodisk rationelle,

— og dels for at gøre det muligt for kreditinstitutterne og myndighederne at tilvejebringe ensartede og konsekvente tilsynsinstrumenter.

2.3. Direktivforslaget vedrører kun kreditinstitutter, selv om en del af de aktiviteter, som nævnes i det andet bankdirektiv, også kan udøves af investeringsselskaber. Det forekommer påkrævet, at identiske forsigtighedsregler og ækvivalente definitioner af egenkapital gælder for samtlige de institutter, som kan udøve de samme aktiviteter, således at enhver konkurrenceforvridning undgås. Disse regler bør derfor figurere i direktivet om kapitalgrundlag blandt dette direktivs bestemmelser om investeringsselskaber.

2.4. Det fremhæves klart i direktivforslaget, at den mærkbare nedsættelse af den øvre grænse i forhold til den, der var fastsat i henstillingen, kan give anledning til tilpasningsproblemer for visse kreditinstitutter eller for visse banksystemer eller dele af banksystemer.

I denne forbindelse bør direktivet fastholde den grænse på 40 %, som er fastsat i henstillingen af 22. december 1986, både i forbindelse med eksterne risici og risici inden for koncernen.

Dette loft ville give myndighederne en større vurderingsmargen og mulighed for at tage højde for de enkelte medlemsstaters specifikke strukturer.

2.5. Når der er tale om engagementer, som et kreditinstitut påtager sig i forbindelse med en kunde eller en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, der er kreditinstituttets moderselskab og/eller en eller flere af dette moderselskabs datterselskaber (artikel 4, stk. 2, i direktivforslaget), er der ingen grund til at nedsætte procensatsen i artikel 4, stk. 1, men man bør tværtimod operere med én enkelt tærskel for begge engagementer.

3. Særlige bemærkninger

ØSU henleder Kommissionens opmærksomhed på en række punkter, som bør klargøres eller ændres.

3.1. *Definitioner (art. 1)*

3.1.1. Garantiforpligtelser ved emission af værdipapirer [art. 1, litra h)]

Hovedrisikoen ved enhver garantiforpligtelse i forbindelse med emission af værdipapirer ligger i den markedsrisiko, som løbes i et kort tidsrum, snarere end den risiko, som er knyttet til den anden part.

Denne aktivitet bør derfor udelukkende behandles i direktivet om kapitalgrundlag, som specifikt omhandler markedsrisikoen. Desuden kan det tilføjes, at garantiforpligtelser ved emission af værdipapirer udtrykkeligt nævnes og behandles i direktivet om kapitalgrundlag.

Alle garantiforpligtelser ved emission af værdipapirer bør derfor kunne undtages fra direktivets bestemmelser, indtil garantiforpligtelserne helt eller delvist opføres i status. Indrømmes denne fritagelse ikke, risikerer man at bringe markedet for garantiforpligtelser i fare. En sådan undtagelse er særligt berettiget, fordi garantiforpligtelser tydeligvis kun er midlertidige engagementer.

3.1.2. Definition af begrebet »indbyrdes forbundne kunder«

a) Definitionen af »gruppe af indbyrdes forbundne kunder« refererer både til et juridisk kriterium (eksistensen af en bestemmende indflydelse) og et økonomisk kriterium (en faktisk indbyrdes afhængighed, som beror på visse økonomiske forbindelser). Det præciseres imidlertid i direktivforslaget, at der i de tilfælde, hvor der ifølge definitionen antages at bestå ét samlet engagement, kun er tale om relative formodninger, som vil kunne afkræftes, hvis det modsatte bevises.

Dengang grænsen for store engagementer lå på 40 %, var denne definition, om end meget vidtrækkende, så dog acceptabel. Ifølge direktivforslaget nedsættes tærsklen til 25 %. ØSU foreslår, at man går tilbage til den oprindelige grænse på 40 %, eller, såfremt grænsen på 25 % bibeholdes, at man lader det anmeldende kreditinstitut afgøre ud fra de oplysninger, som er i dets besiddelse, hvilke parter der skal anses for en »gruppe af indbyrdes forbundne kunder«, idet dette frie skøn dog skal underkastes de kompetente myndigheders tilsyn.

b) Formuleringen »direkte kommerciel indbyrdes afhængighed, der ikke på kort sigt kan erstattes af andre relationer« omfatter alt for vidtspændende kategorier af økonomiske relationer. Hvis Kommissionen med denne definition kun sigter til en leverandør, som leverer et helt specifikt produkt, der ikke kan anvendes af nogen anden producent, bør dette afsnit »ii« omformuleres, så enhver fortolkningsmisbrug undgås.

3.2. *Indberetning om store arrangementer (art. 3)*

ØSU mener, at de to muligheder, som foreslås i direktivet, medfører finansielle omkostninger for kreditinstitutter.

Hvad den første mulighed angår, forekommer det helt nødvendigt at præcisere, at kun engagementsforøgelser — og udelukkende forøgelser af et vist omfang — skal indberettes.

ØSU mener imidlertid, at den bedste løsning ville være at overlade det til medlemsstaterne at fastsætte, hvor hyppigt der skal foretages indberetning.

3.3. *Øvre grænser for store engagementer (art. 4)*

Flere fortolkningsspørgsmål bør præciseres nærmere i direktivet:

— i praksis er det ønskeligt, at engagementerne kan medregnes til deres bogførte værdi, som ikke nødvendigvis svarer til den pålydende værdi. Dette gælder især for værdipapirer, hvor kreditinstitutterne opererer med papirernes nettoværdi (købesum minus afskrivninger),

— engagementerne skal medregnes til den værdi, som de har på basis af deres restløbetid.

3.3.1. For instrumenter uden for status, dvs. kreditlinjer eller stand by-kreditter mellem kreditinstitutter, bør man medregne den del, som kan udnyttes straks, men ikke kreditternes samlede beløb, da dette ville betyde, at man medregnede loftet for kreditternes udnyttelse. Hvis en kreditlinje således har et halvårligt loft, anses den for en interbanktransaktion med en løbetid på under ét år.

Hvad angår kreditlinjer med en løbetid på over ét år, bør man i direktivforslaget operere med den vægtning på 50 %, som benyttes i solvensnøgletaldirektivet, således at ét og samme engagement behandles ens i de to direktiver.

3.3.2. For rente- og/eller valutakursswaps, caps [1] og floors [2] bør man tage hensyn til, at der eksisterer en bilateral rammeaftale mellem et kreditinstitut og dets modpart, og at denne aftale er anerkendt af de nationale tilsynsmyndigheder; det er nettoforskellen mellem de transaktioner, som indgås inden for denne aftales rammer, der bør tages i betragtning ved beregningen, idet det er dette beløb, som reelt afspejler transaktionernes potentielle risiko.

3.3.3. Genkøbsaftaler og udlån, hvor sikkerhedsstillelsen udgøres af værdipapirer, skal beregnes i forhold til den tilgrundliggende sikkerhed, og der skal opereres med samme vægtning som i direktivet om »kapitalgrundlag«.

3.3.4. Hypoteksbaserede garantier bør behandles som i direktivet om solvensnøgletal, hvor der tages hensyn til hypoteklåns særligt høje sikkerhedsgrad i Europa. I henhold til dette direktiv benyttes derfor lån, for hvilke der er stillet fuld sikkerhed til de kompetente myndigheders tilfredshed i form af pant i en fast ejendom — som låntageren bebor eller skal bebo eller som låntageren lejer ud — en vægtning på 50 %. Denne vægtning på 50 % bør også gælde for boliglån med samme begrundelse som den oven for givne for hypoteklån.

ØSU lægger vægt på at understrege de konsekvenser, direktivets anvendelse kan have for låntagerne. For eksempel viser de beregninger, der er foretaget af den tyske hypotekbankforening, at direktivet ved finansieringen af en boligblok, der kan karakteriseres som en stor risiko for det långivende institut, og som består af flere typiske familieboliger med en gennemsnitlig værdi på 420 000 D-Mark (DM) og en belåning på 300 000 DM vil have den direkte konsekvens for låntageren, at hans eller hendes ydelser stiger fra 500 til 750 DM om året, altså fra ca. 40 til 60 DM om måneden.

3.4. *Interbanktilgodehavender*

Kommissionen tillader hel eller delvis fritagelse for grænserne, hvis der er tale om interbanktilgodehavender med en løbetid på under ét år. For tilgodehavender med en løbetid på over ét år benyttes en vægtning på 100 %.

Kommissionen mener således, at kreditinstitutternes engagementer på interbankmarkedet frembyder særlige karakteristika, hvilket beror på følgende:

— der er tale om et marked, som udelukkende består af professionelle aktører, og som er genstand for særlig overvågning fra tilsynsmyndighederne,

— de forskellige kategorier af tilgodehavender behandles forskelligt alt efter deres løbetid.

Set i relation til store engagementer bør disse to kriterier uddybes nærmere i følgende to henseender:

— forsigtighedsbaseret behandling af interbanktilgodehavender,

— definition af interbanktilgodehavender.

3.4.1. Forsigtighedsbaseret behandling af interbanktilgodehavender

Der bør anvendes den vægtning, som foreslås i direktivforslaget (0 %), på de tilgodehavender, som defineres nedenfor, og det bør overlades til myndighederne at iværksætte øget overvågning; andre tilgodehavender vægtes efter solvensnøgletallet (20 %).

3.4.2. Definition af interbanktilgodehavender

Som interbanktilgodehavender, på hvilke der bør benyttes nulvægtning som foreslået i direktivet, anses følgende:

— fordringer på kreditinstitutter med en løbetid på under 1 år,

— fordringer på kreditinstitutter med en løbetid på over 1 år; når disse har form af værdipapirer udstedt af et kreditinstitut og i praksis kan handles på et marked, som reguleres af en national myndighed.

[1] Kontrakt, hvorved en bank — mod oppebærelse af en præmie — garanterer en maksimal rentesats på et lån i et givet fremtidigt tidsrum og for et givet beløb. Med en sådan garanti betaler banken den eventuelle renteforskel, hvis renten ved det fremtidige tidsrums begyndelse viser sig at være højere end den garanterede rente.

[2] Kontrakt, hvorved en bank — mod oppebærelse af en præmie — garanterer en mindsterentesats for et indskud i et givet fremtidigt tidsrum og for et givet beløb. Ved en sådan garanti betaler banken den eventuelle renteforskel, hvis renten ved det fremtidige tidsrums begyndelse er lavere end den garanterede rente.

3.5. *Anvendelse af overgangsbestemmelser på instrumenter, som falder uden for status (art. 6)*

I henhold til direktivforslaget har et kreditinstitut lov til at videreføre bindende låneaftaler med lang løbetid, som er indgået inden direktivets offentliggørelse, indtil lånene udløber.

Denne overgangsbestemmelse vedrører således ikke instrumenter uden for status, hvis forfaldstidspunkter er fastsat i henhold til aftale.

Der er imidlertid ingen grund til at skelne mellem statusposter og poster, som falder uden for status, og der gives da heller ikke i direktivforslaget nogen begrundelse for denne skelnen.

3.6. *Gennemførelsestidspunkt*

3.6.1. Direktivet træder i kraft den 1. januar 1993. Imidlertid skal kreditinstitutterne, når direktivet er offentliggjort, bringe de engagementer, der overskrider de i direktivet fastsatte grænser, inden for direktivets rammer i løbet af højst 5 år efter offentliggørelsestidspunktet, undtagen hvis der er tale om lån med længere løbetid, som det långivende institut er nødt til at overholde. Efter datoen for direktivets offentliggørelse får kreditinstituttet ingen ekstra frist til at bringe forøgede engagementer i overensstemmelse med reglerne.

3.6.2. Imidlertid vil disse regler, herunder ikke mindst afhængigheden af datoen for direktivets offentliggørelse, som kreditinstitutterne ikke kender på forhånd:

— øve alvorlig indflydelse på forretningsforbindelserne med kunderne. Den fastlagte sanktion — tab af den fordel, som ligger i at få en frist til at bringe engagementerne i overensstemmelse med direktivet — vil bevirke, at kreditinstitutterne vil være uvillige til at forhandle om nye transaktioner, som kan øge deres engagementer ud over grænsen på 25 %, og som måske først vil være afviklet efter offentliggørelsesdatoen,

— følgelig føre til, at normerne på forhånd anvendes for langt hovedparten af de individuelle engagementers vedkommende,

— især gå ud over de institutter, som yder en stor mængde kortfristede kreditter med mulighed for årlig forlængelse til kunder, hvis finansieringsbehov er cyklisk baseret (f.eks. lagerfinansiering i landbrugslevnedsmiddelsektoren), af følgende to årsager:

  (i) enten fordi engagementerne med en række store kunder befinder sig på et konjunkturbetinget lavt niveau på datoen for direktivets offentliggørelse,

  (ii) eller fordi fornyelige kreditter fra 1. januar 1993 under ingen omstændigheder må overstige 25 %-reglen. Man kan forestille sig de problemer, som en så stram tidsplan vil medføre, dels for de berørte kreditinstitutter, som bliver nødt til at omlægge deres aktiviteter, og dels for deres kunder, som bliver nødt til at diversificere deres finansiering,

— samme bemærkning gælder for institutter, som yder langfristede lån, idet de bliver nødt til helt at fastfryse deres mellemværende med de kunder, med hvem de måtte have engagementer på over 25 % på datoen for direktivets offentliggørelse.

3.6.3. Af disse årsager bør man, forudsat at 25 %-reglen bibeholdes trods forslaget i punkt 2.4 i denne udtalelse, undlade enhver henvisning til datoen for direktivets offentliggørelse og fastsætte en generel frist på 5 år fra den 1. januar 1993 med mulighed for dispensation for lån med en løbetid, der overstiger denne frist.

3.6.4. For at kunne bevare den fornødne smidighed i forhold til deres kunder ville institutterne så blive nødt til — under tilsynsmyndighedernes kontrol — gradvis at reducere de engagementer, som går ud over tærsklen, idet der ikke ville lyde noget »startskud« (datoen for offentliggørelsen).

4. Konklusion

4.1. Det fremgår af de seneste års erfaringer, at den vestlige verdens kreditinstitutter kan være mere sårbare, end man forestiller sig. De alvorlige vanskeligheder, som hele net af pengeinstitutter i USA har været ude for, har fået banktilsynsmyndighederne til at fastlægge en harmoniseret ramme med nye forsigtighedsregler.

ØSU ønsker ikke at rette kritik mod et initiativ, som bunder i ønsket om at beskytte solvensen og stabiliteten i banksystemet i EF, og dermed samtidig beskytte indskydernes tilgodehavender.

4.2. Rent økonomisk er det imidlertid vanskeligt at undervurdere, i hvor høj grad man herved bremser initiativlysten og dynamikken inden for et erhverv, hvis opgave det er at finansiere virksomhedernes økonomiske udvikling og investeringer, idet pengeinstitutterne pr. definition påtager sig risici.

Det befrygtes, at banksektoren vil blive udsat for begrænsninger i et sådant omfang, at det i høj grad vil gå ud over dens dynamik på europæisk plan. De sektorer, som spiller en nøglerolle for samfundets fremskridt, er ofte forbundet med risici. Det er imidlertid netop disse

livsvigtige sektorer, som risikerer ikke mere at kunne fremskaffe de finansieringsmidler, som de har brug for.

Fastsættelse af stramme regler, som gælder for samtlige kreditinstitutter, kan føre til, at de ønsker at reducere deres ansvar, og samtidig lægge en bremse på konkurrencen. Når alle disse forsigtighedsregler lægges sammen, kan følgen blive skjult karteldannelse i banksektoren.

Man kan ligeledes sætte spørgsmålstegn ved det rimelige i overhovedet at fremsætte forslag om »store engagementer«, thi det fremgår af erfaringerne fra især USA, at de virkeligt store risici er dem, som en hel kriseramt erhvervssektor — som f.eks. byggeriet — har påtaget sig, og ikke de risici, som knytter sig til dette eller hint store engagement med en eller flere låntagere.

I stedet for regelsæt, som begrænser kreditinstitutternes virksomhed, kunne der indføres en streng oplysningspligt, som beskytter opsparingen med lige så stor effekt, men som giver kreditinstitutterne større spillerum i deres drift.

Under alle omstændigheder viser ovenanførte betragtninger klart, at ØSU's anmodning om bibeholdelse af den øvre grænse på 40 % er berettiget.

4.3. ØSU ser gerne, at der etableres et samråd med de af EF-Kommissionens direktorater, som beskæftiger sig med økonomiske og finansielle anliggender, herunder især Generaldirektorat (GD) II, som står for den økonomiske vurdering af EF-politikkerne, således at der med udgangspunkt i en række udvalgte kreditinstitutter i EF foretages undersøgelser af konsekvenserne for pengeinstitutterne af samtlige de direktiver om forsigtighedsbestemmelser, som er forelagt ØSU, herunder naturligvis også det forslag, som behandles i denne udtalelse.

Hvis Kommissionen skønner, at det ikke er muligt at gennemføre disse undersøgelser med de midler, Kommissionen har til sin rådighed, foreslår ØSU, at opgaven overdrages til et uafhængigt organ, som så skulle tildeles midlerne til at foretage de nødvendige undersøgelser.

Bryssel, den 25. september 1991.

François STAEDELIN

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg